

ἔτος νὰ διηγηθῶμεν αὐτοῖς, τί ἐγένετο ὁ Ὀρτένσιος, καὶ πῶς ὁ Ἀμόντας ἀνεῦρε Νιτόκριδα τὴν σύζυγόν του.

EMMAN. ΓΑΛΑΝΗΣ

ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ Κ' Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ

Κυρία πολυτάλαντος διήρχετο· κ' ἔπεσ' ἐκ τῆς χειρός της ψέλλιον βαρύτιμον, χωρὶς νὰ τὸ ἰδῆ. Εἰς κύριος ἐκεῖ τυχῶν, τὸ βλέπει, τρέχει, κύπτει, τὸ λαμβάνει, ἀλλὰ ἤδη ἡ κυρία ἦν μακρὰν καὶ ἵνα μὴ τι κουρασθῆ ἕως οὐ τὴν προφθάσῃ, προσκαλεῖ ἕνα παιδί ἐκεῖ, μικρὸν ὑποδηματοσιλωτὴν: «Νᾶ, βλέπεις τὴν κυρί' αὐτὴν ἐκεῖ; πάρε αὐτὸ καὶ τρέξε δὸς της το, τῆς ἔπεσε.» Καὶ τρέχει τὸ μικρὸ παιδάκι μὲ τὸν θησαυρὸ ἔς τὸ χέρι του, τρέχει, ἀσθμαίνει εἰς τὸ πέραν ἄκρον τῆς ὁδοῦ, ὅπου σχεδὸν ἐξαφανίζεται ἤδη ἡ κυρία, τὴν προφθάνει, τῆς τὸ δίδει: «Πάρετε, κυρία, τὸ βραχιόλι σας· σᾶς ἔπεσεν.» Ἐγύρισεν ἡ μεγαλόσχημος κυρία, ὡς νὰ τῆ προσέφερον ἕνα κουμπάκι ποῦ θὰ ἔχασε, τοσοῦτον ἀδιάφορον τῆ ἦτο ὅλον τὸ δισχιλιόδραχμόν της ψέλλιον, ὅπερ θὰ ἦτο τύχη εἰς τὸ παρὸν καὶ ἀσφάλεια τοῦ μέλλοντός του πλήρης ἔς τὸ παιδί αὐτό. «Ἐσὺ τὸ ἤυρες;» ἐρωτᾷ μετ' ἀδιαφορίας πάλιν, ἵνα κρίνῃ κ' ἐκτιμήσῃ τὴν ὑπηρεσίαν καὶ προσφέρῃ ἀμοιβήν. «Ὁχι, κυρία,» ἀπαντᾷ μεθ' ὅλης τῆς εἰλικρινείας τὸ πτωχὸ παιδί «ἕνας ἀφέντης τῶρε καὶ μὲ τῶδωκε νὰ σᾶς προφθάσω» . . . Ἡ κυρία τὸ ἐφόρεσε καὶ ἀπῆλθε, δίχως τίποτε νὰ δώσῃ ἔς τὸ παιδί, διότι — ὦ λογαριασμοῦ ἀκρίθεια καὶ τάξις βαθυπλοῦτου γυναικός! — δὲν ἦτο τὸ παιδί ὅπου τὸ εὔρε, δὲν τὸ ἤυρ' αὐτό, καὶ δὲν ὀφείλει ἄρα τίποτε ἔς αὐτό! Κ' εἶδε μακρόθεν τὴν σκηνὴν ὁ ποιητὴς, ὅστις εὐρών τὸ ψέλλιον αὐτὸς ἀπέστειλε τὸν παῖδα κ' ἐπερίμενε αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ. «Τί σε εἶπεν ἡ κυρία, τί σε ἔδωκε;» — Μ' εἶπεν: «Ἐσὺ τὸ ἤυρες; καὶ τῆς εἶπα: ὄχι.» — «Αἶ;» — «Καὶ τίποτε δὲν μ' ἔδωκε.» —

Καὶ δὲν τῆς ἔλεγε, καυμένο, πῶς τὸ ἦρες σύ, νὰ πάρης τό-
σην ἀμοιβήν; » — « Ἀμὴ καὶ πῶς; ἠθέλατε νὰ εἶπω
ψεῦμα; » ... Καὶ ἐκίνησεν ὁ ποιητὴς τὴν κεφαλὴν καὶ
εἶπεν: Εἶχες δίκαιον, κυρία· ἂν πολὺ θὰ ἦτο, πέραν τοῦ ὀ-
φειλομένου μέτρου, τὸ νὰ ἔδιδες ὀλίγα κέρματα εἰς τὸ παιδί,
ἐνῶ αὐτὸ δὲν ἦρε τὸ ἀπολεσθὲν σου ψέλλιον κ' ἡ ἀμοιβὴ
δὲν τῷ ἀνῆκεν, ἀλλ' ὁ πλοῦτος ὅλος βέβαιά σου ὁ ἀμέτρη-
τος δὲν θὰ ἐπῆρκει νὰ ἀμείψῃ τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν
τὸ πτωχὸ αὐτὸ ἕζυπόλυτο δὲν ἔπῃρε μίαν δεκαροῦλα, δη-
λαδὴ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀθώας κ' εὐσταθοῦς φιλαληθείας
του! « Ἀμὴ καὶ πῶς; ἠθέλατε νὰ εἶπω ψεῦμα; » Δὲν τὸ
εἶπε, δὲν τὸ εἶπεν, οὔτε φεῦ! διὰ νὰ πάρῃ τὸ πτωχὸ πτω-
χὸ μὴ δεκαροῦλα ἀπὸ τὴν βαθύπλουτον!

Ἐν Ἀθήναις, 1886.

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ

ΕΠΙ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ...

Κόρη, ξανθοῦλα λιγερὴ, γλαρὴ γαλινομάτα
Γιορτάζει καὶ μαζὺ μ' αὐτὴ γιορτάζ' ἡ φύσις ὅλη.
Καὶ νεῖος, γεμάτος αἴσθημα, ὅλος καρδιὰ καὶ νεῖάτα
Τὶ νὰ τῆς στείλῃ ἐλόγιαζε στὴ λατρευτὴ τῆς σχόλη.

Δυὸ ἄστρα ἔπ' οὐρανοῦ νὰ κλέψῃ τὰ παλιτῖα;
Μὰ εἶνε ἐμμορφότερα τὰ γαλανὰ τῆς μάτια.
Στολίδια νὰ τῆς πάῃ χρυσᾶ, ἡ κόρη νὰ φορέσῃ;
Μαλλιὰ χρυσάφι χύνονται ὡς τὴ λιγνὴ τῆς μέση.
Λουλούδια; ... Μὰ τριαντάφυλλο τὰ μάγουλά τῆς βίφει
Καὶ γιασεμὶ τὸ μέτωπο ποῦ ζῶνει τὸ χρυσάφι.

Καὶ ὁ φτωχὸς, περίλυπος τὸ νοῦ του βασανίζει
Καὶ δὲ θωρεῖ στὸ πλάϊ του μυρτιά πῶς λουλουδιζει...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ